

Smule bort i Bunden, hvor det gjorde mindst ondt, og da det nu i det hele blev det ledende Hensyn, at alt skulde lirkes igenem, lydløst og uden at Protester fremkom, skar man i Stedet væk paa Afdelingerne, forvandlede dem til Papir og forvandlede dermed Hæren som Helhed til en Papirhær. Neppé nogen anden Betegnelse er sandfærdig anvendelig, naar man nu efter snart 5 Aars Forløb ser tilbage og konstaterer, at $\frac{2}{3}$ af vort Fodfolk og $\frac{1}{3}$ af vort Rytteri i den forløbne Tid kun har været bragt til reel Eksistens i siger og skriver een Maaned, nemlig under Indkaldelsen i 1925, medens det meste af Artilleriet og Hovedparten af Ingeniørtropperne overhovedet ikke er naaet videre end til at figurere paa Papiret.

Hvilke Illusioner gør man sig da? Er det med disse Papirformationer man i givet Tilfælde mener at kunne imødegaa selv kun de Overfald eller Invasioner af væbnede Skarer, som det er blevet saa moderne at tale om? Sagen er dog virkelig ikke uden en vis Alvor. Det er jo danske Statsborgeres Liv, der i givet Tilfælde disponeres over. Men jeg vil gerne her fra Tingets Talerstol spørge Hærens Generaler, der nu har tiet i 5 Aar, hvorledes de tør tage Ansvar, om de, som General Wolff sagde i den berømte Skrivelse, som han havde moralsk Fejghed nok til at affatte, men ikke moralsk Mod nok til at være bekendt .....

Anden Næstformand (Parkov): Disse Udtryk kan ikke passere!

Holstein: Saa maa jeg maaske sige moralsk Frygtagtighed nok til at affatte, men ikke moralsk Mod nok til at være bekendt — om de med Haanden paa Hjertet nu tør sige, at de har en Forsvarsordning, som de med Fortrøstning kan arbejde videre paa?

Nu ved jeg vel, at jeg kan vente at blive imødegaaet med en Henvisning til beklagelige økonomiske og andre Forhold, der skal have gjort sig gældende i de forløbne Aar, men jeg vil dog spørge Forsvarerne for Ordningen af 1922, om de tror, at der ved deres saakaldte „Bevarelse af Rammerne“, der i øvrigt er et Falsum eller en Illusion, fordi Afdelingerne ikke er medinddraget herunder, vil kunne blive bedre Forhold i Hæren, dens Nyttetvirkning kunne vokse i de kommende Aar, om de virkelig kan være blinde for, at vi i en Aarrække vil staa overfor vanskelige økonomiske Problemer? Nej, de ved kun alt for vel, at Effektiviteten har været aftagende i de

siden 1922 forløbne Aar og vil blive stadig svagere i de kommende, ikke blot fordi der af økonomiske Grunde vil blive sparet, hvor spares kan, men ogsaa paa Grund af 1922-Ordningens egen indre mangelfulde og uholdbare Struktur. Men var det saa ikke bedre at lade Fremtiden sørge for sit og alene tænke paa Dagens og Vejens reelle Forsvarskrav? Thi det kan jo blive blodig Alvor og blodig Nemesis; Forholdene i Verden er ikke saadanne, at ansvarlige Politikere i Danmark kan se bort fra den Mulighed. I Krigen er det alene Realiteterne, der har Værdi. Der spørges dér, om Batailloner, Eskadroner og Batterier. De repræsentative Fiktioner og mange overflødige Munde bag Fronten er uden Værdi. Lad mig minde om Forholdene ved Fredsbrudet i 1848, der i noget lignede den nuværende Situation, idet Nyttetvirkningen ogsaa den Gang var overset. Vi havde en Snes Generaler siddende i København og sendte en Oberst som højstbefalende til Slesvig. Soldaterne manglede blandt meget andet Kapper, Kogemateriel og Træn. Havde det ikke været bedre og rimeligere, om disse Forhold havde været i Orden, selv om der muligt maatte have været nogle Generaler færre i København? Lad mig endvidere have Lov til at minde om Forholdene i Frankrig, det Land, der før Krigen var den politiske Funktionarismes forjættede Land. I Frankrig afskedigede ansvarlige Politikere ved Krigens Udbrud i 1914 i den 12te Time saadan noget som 70 politisk udnævnte Generaler, Generaler, hvis Indehavelse af deres høje Embeder udelukkende kunde motiveres med politiske Hensyn, politiske Interesser. I Danmark synes man indenfor det liberale Parti tilbøjelig til at gaa den modsatte Vej. Her er Politikerne tilbøjelige til at droppe Soldater, der ikke gør parlamentariske Skridt til Siden, og at kæle for de politiserende Militærattachéer, der er villige til at gaa Partiinteressernes Ærinde.

Vi har nu her i Landet Generaler eller høje Embedsmænd med Generals Rang i Spidsen for alle Vaaben og Korps, medens Afdelingerne, der i givet Tilfælde skal sendes til Grænsen eller til Kysten, for de 2 Trediedeles Vedkommende i Virkeligheden skal improviseres, naar Øjeblikket kommer. Det er Bekymring over disse Forhold, Uvillie mod denne Uklogskab, Harme over denne Letsindighed, der har ført mig til at paakalde den faglige Assistance, som er resulteret i det Forslag, som nu er til første Behandling.